

Επί Σεπτοίς Πατριαρχικούς Ονομαστηρίοις Βαρθολομαίου Α΄

Το Πατριαρχικόν Αξίωμα

«Ο Πατριάρχης ἐστίν εἰκὼν ζῶσα Χριστοῦ καὶ ἐμψυχος, δι' ἔργων καὶ λόγων χαρακτηρίζουσα τὴν ἀλήθειαν...»

Ο Πατριάρχης ὡς τὸ «τῶν ὅλων στόμα καὶ λάλημα» τῆς Μητρὸς Ἁγίας Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας εἶναι ὁ μάρτυρας ὁ ὁποῖος καταθέτει τὴν μαρτυρία τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἀνά τὴν υφήλιο καὶ ὁ μάρτυρας ὁ ὁποῖος υπομένει καὶ γεύεται τὸ ποτήριον τοῦτο τοῦ Χριστομίμητου μαρτυρίου τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ αἵματος ὑπὲρ τῆς φιλάτης Ὁρθοδόξου πίστεως ὡς ὄντως «εἰκὼν ζῶσα Χριστοῦ καὶ ἐμψυχος δι' ἔργων καὶ λόγων χαρακτηρίζουσα τὴν ἀλήθειαν».

Ἀρρηκτος καὶ ἀκατάλυτος ὁ δεσμὸς τοῦ Πρωτοθρόνου καὶ ἐν ταυτῷ Πρωτομάρτυρος σε κάθε ἐποχῇ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας με τὸν μαρτυρικὸ Ἱερόν καὶ τὴν ἀκανθοστεφανωμένη Πανίερη Καθέδρα τῆς Θεοτοκοσκεπάστου καὶ Ἀγιοτόκου Βασιλίδος τῶν Πόλεων. Δὲν νοεῖται ἡ Μητὴρ Ἁγία Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀνεῦ τοῦ Πρωθυπουργοῦ Ἀυτῆς καὶ ὁ Οἰκιστὴς τοῦ Ἱεροῦ τοῦτου ἀνεῦ τῆς «τῶν πενήτων Μεγάλῃς Ἐκκλησίας». Ὀντολογικὸ, υπαρξιακῶν διαστάσεων σύζευγμα καὶ θεοπρεπῆς συζυγία στὴν ἐκφορὰ τοῦ Λόγου τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι σωτηρίας τοῦ γένους τῶν βροτῶν.

Στὴ διακονία τοῦ μαρτυρικοῦ Πατριαρχικοῦ Ἱεροῦ οἱ ἱεροφάντες Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχες δὲν υπηρετοῦν τὸ «ἴδιον φρόνημα» ἀλλὰ τὸ «Πατριαρχικὸν Ἰδεώδες», ὅπως ἀπὸ γενεὰ σε γενεὰ εἶναι βιωματικῶς καὶ ἰδιοτύπως ἀποθησαυρισμένο καὶ φυλασσόμενο ἱεροπρεπῶς στὴν «ἀχειροποίητη κιβωτὸ» τοῦ μαρτυρικοῦ Φαναρίου. Τὸ Πατριαρχικὸν Ἰδεώδες δὲν ἀποτελεῖ μίᾳ ἐφήμερη καὶ ἀφηρημένη κοσμικὴ καὶ διπλωματικὴ ἰδεολογία ἀλλὰ τὸ ἀληθές, ἀνόθευτο καὶ ἀπαραχάρακτο πνεῦμα τῆς τῶν «πενήτων Μητρὸς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας», ἡ ὁποία εἶναι ἡ φωνὴ καὶ τὸ ἀγιοπνευματικὸ βίωμα τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καὶ ζωῆς.

Στὸ πρόσωπο τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν ὡς «ἐν κιβωτῷ» ἐγκοιλπώνεται ἡ ἀλήθεια τῆς σώζουσας ἐν Χριστῷ πίστεως, τὸ ἦθος καὶ τὸ ὕφος τῆς Ρωμηοσύνης καὶ τοῦ Γένους σε μίᾳ ἀδιάκοπη αλυσίδα πού ὡς κλίμακα ἐνώνει τὸν Ἱερόν με τὴν Βασιλεύουσα Ἀγιοτόκο καὶ Ἀγιοτρόφο Κωνσταντινούπολη καὶ τὸν πανίερο καὶ πάντιμο θεσμό με τὸ λαό, ὅπως εἶναι ὀντολογικά (υπαρξιακά) συζευγμένη ἡ τροφὸς μητέρα με τὸ σπλάχνο τῆς. Τοῦτο τὸ ὄντως μυστήριον τῶν Πατριαρχῶν μέσα στὸν χωροχρόνον καὶ στὴ «Χώρα τοῦ Ἱεροῦ» ἐπιμαρτυρεῖ ὁ τῆς Πέργης Ἐπίσκοπος Εὐάγγελος γράφοντας: «Συγκλονίζουν τὰ σημεῖα μαρμαρυγῆς τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν στὴν Πόλη. Ὅλοι μεταξύ μας σαν αείφυλλα πλατύφυλλα νωπὰ ἀπὸ τὴ χάρις συνιστοῦν ἓνα φάσμα θησαυρισμένου παρελθόντος. Ἡ ἄλωσ τῆς μαρτυρίας ἀρμόζει στὴ μνήμη αὐτῶν τῶν στεφηφόρων. Γι' αὐτὸ καὶ ἀκτινοβολοῦν με τρεῖς διαστάσεις. Τοῦ Βυζαντινοῦ Πατριάρχη, τοῦ μεταβυζαντινοῦ καὶ τοῦ ἐκάστοτε συγχρόνου. Ὅλοι συνάπτονται πάνω στὸν ἴδιον αετὸ τοῦ Ναοῦ. Ἐκεῖ πού ὅλοι προφέρουν καὶ τὸ ἴδιο Σύμβολο τῆς Πίστεως. Κι ὅπου ἀκούστηκε ἀπ' ὅλους ὁ ἴδιος ὄρκος. Για τὰ τιμαλφῆ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄρα,

κρατούν και ταυτότητα δύο χιλιετιών αδιάκοπης χριστιανωσύνης στην Πόλη. Μνημονεύονται μεταξύ των αγίων. Συνεχίζουν στην ατέλειωτη λειτουργία του Γένους. Και έχουν «δεσμόν κελεύοντα»».

Υπάρχουν Πατριάρχες του παρελθόντος, του ενεστώτος και θα υπάρξουν και του μέλλοντος ωσάν ο κτιστός χρόνος να αποδεικνύεται αδύναμος να δαμάσει την αλληλοδιαδοχή, διότι τούτη είναι η Βουλή του Θεού. Και όσον αφορά τον Οικουμενικό του ενεστώτος, ο Πέργης Ευάγγελος τον υπομνηματίζει και αποτυπώνει στο «χαρτί της ιστορίας» τα ιδιώματά του, γράφοντας: «Για τον Οικουμενικό του ενεστώτος. Έναν ιερόπνευστο ιεροφάντη των καιρών, που δε διστάζει να διαφθέγγεται παρρησιακά. Να λευκαίνεται, για να μετακενώσει σε άγια αρτοφόρια την ουσία του ενεστώτος. Την ιδιοπάθεια και ιδιοπροσωπία της Ρωμωσύνης... να κερδίζει συγκοινωνούς της αγωνίας της. Σύμπονους της μαρτυρίας της».

Ασάλευτος και αμεταθέτως αστασίαστος ίσταται «ο Θρόνος των Θρόνων» της Ορθοδοξίας «κρατών ιεροπρεπώς το μυστήριο του αποθησαυρισμένον» και οι εισερχόμενοι στον «Οίκο Κυρίου», στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου προσηλώνουν το βλέμμα ζηλοτύπως και τείνουν απεγνωσμένα «ευήκοον ους» στον παλαίφατο Πατριαρχικό Θρόνο με την έμφλογη ελπίδα να ακουσθεί «τί το πνεύμα του Θρόνου λέγει» για τους Ιεροπρεπεστάτους Ιεροφάντες Οικήτορές του, οι οποίοι από αιώνων ανέρχονται την ακανθοβάδιση κλίμακά του και μελανοφερεμένοι βιώνουν το «απερινόητον μυστήριο» του εν Χριστώ Σταυρού και της Αναστάσεως.

Το «απερινόητον μυστήριο» του πρώτου Θρόνου της Ορθοδοξίας είναι υπαρξιακά συζευγμένο με το «Πατριαρχικόν Ιδεώδες», όπως βιούται από αιώνων μέσα από πρόσωπα και γεγονότα, παράδοση και ήθος, ήχους και λέξεις, θυσίες και μαρτύρια, τεκμήρια και μαρτυρίες της Σταυραναστασίμου πορείας και αρχidiaκονίας της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας και Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.

Το Φανάριον ως «Παράδοξον Μυστήριο», «Παρεμβολή Θεού» επί της γης και Ιερώτατον «Σινά της Ορθοδοξίας» είναι η «Αχειροποίητη Κιβωτός και Σκηνή» της εν Χριστώ Αληθείας. Οι δε έμφλογοι μύστες του Θρόνου του δεν διακονούν μία κοσμική ιδεολογία, πολιτική κοσμοθεωρία ή διπλωματία, αλλά το «αεί ζωογόνο» και «αιιθαλές βίωμα» του Πατριαρχικού Ιδεώδους, το οποίο δεν σχετίζεται με τα ποικιλόμορφα και παντοειδή προσωπεία και τις απατηλές φενάκες των τακτικισμών και μεθοδεύσεων που διαχρονικά απαξιώνονται από τον λαό και την αδέκαστη ιστορία.

Εμφατικά και αδιαλείπτως ο εμφιλόσοφος και φιλόμουσος του Φαναρίου Ιεράρχης Πέργης Ευάγγελος καταθέτει με την ενήδονη γραφή του την βιωματική εμπειρία του «Πατριαρχικού Ιδεώδους» ως αδιαίρετο μυστήριο διακονίας των Πατριαρχών υπέρ του Πρώτου Θρόνου της Ανατολής. Είναι δε θαυμαστό το γεγονός ότι πολλοί εξ αυτών των Οικητόρων του Θρόνου μετέβησαν από τον ένθρονο θώκο στα τέμπλα των Εκκλησιών ως Άγιοι Θεού και υπερουράνιοι μύστες στη Βασιλεία του Θεού, αλλά πάντοτε και εσαεί καταγεγραμμένοι στις απευδείς δέλτους της του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας και εν γένει Ορθοδοξίας ως «Πατριάρχες Άγιοι ή Άγιοι Πατριάρχες».

Τούτο είναι το «ιερόν σύζευγμα» Πατριαρχών και Θρόνου ως έκφανση του «απερινόητου μυστηρίου» του εν Φαναρίω Πρώτου Θρόνου και της αμεταθέτου και αστασίαστου διακονίας του «Πατριαρχικού Ιδεώδους» υπό των Πατριαρχών του Γένους ως «Πατρίων Αρχόντων». Έτσι χαρακτηρίζει και θέλει τους Πατριάρχες του Γένους ο Πέργης Ευάγγελος, ως

«Πατρίων Αρχόντες» που ενσαρκώνουν και υποστασιοποιούν το «Πατριαρχικόν Ιδεώδες» για το οποίο γράφει με τη θεόπνευστη και θεοκίνητη φαναριώτικη γραφίδα του: «Έγκυψη στο φαναριώτικο Πατριαρχικό ιδεώδες, «εις αναψυχήν καρδιών». Οικείοι της παρουσίας του στο βίο μας, το ζούμε έμμεσα, αλλά και έντονα. Και ωριμάζουμε μαζί του, με συσχετισμούς και ψυχικές περιπλανήσεις γύρω και εντός του. Στον περίγυρο και στο κέντρο του. Γύρω από ιερά ονόματα και περιόδους του Θρόνου που μας ψαύουν. Και σμίγουν τόσο με την προσωπική, όσο και με την ευρύτερη ιστορία του γενεθλίου τόπου μας. Της Πόλης... οι Πατριάρχες μας, μία υπόσχεση σεπτής αναστροφής με τους αγίους μας, και με τον παντοδύναμο. Έκφραση προγονικού γοήτρου και κατεστημένου. Θεσμική παραμυθία. Και εκπλήρωση διακονίας πνεύματος...».

Οι Πατριάρχες εξαγιάζονται στην διακονία του Πατριαρχικού Ιδεώδους ωσάν να εκτελούν μία «ιδιόσκοπη ιεραποστολή» με την οποία είναι επιφορτισμένοι ως «ιδιόθρονοι συγκληρονόμοι» του «θεικώς πυρακτωμένου» Πρώτου Θρόνου της Μεγάλης Εκκλησίας. Για τον Πέργης Ευάγγελο το Πατριαρχικόν Ιδεώδες είναι μυστηριακώς συζευγμένο και με το μυστήριο της αγιοσύνης. Μας αποκαλύπτει δε γράφοντας: «... η σμίξη μας με το άφθαρτο της ιδεολογίας και του ιδεώδους των Πατριαρχών μας, που τους αγιοποίησε... σύμβολα του πάθους και της πιστότητας ένας ένας στον καιρό τους, μάς έρχονται τώρα σε εικόνα για προσκύνηση. Σαν έμβλημα ιδεολογίας. Και μνήμη της πατριαρχικής κορύφωσης, που δικαιώνεται στα πλαίσια της αγιοσύνης... η ευωδία στο χώρο της μνήμης των αγίων Πατριαρχών μας, αγγελική. Και η εικόνα τους έμφλογος. Μετέκδημη προς τον κόσμο μας δωροφορία «η εν ουρανοίς εμφιλοχωρία» τους. Και ζωή ατελεύτητη, το πέρασμά τους. Όπως και το ιδεώδες τους...»

Οι Πατριάρχες ως «μιτροχίτωνες» μύστες του Πατριαρχικού Ιδεώδους συγκροτούν την «Πρωτόθρονη Δεσποτική Εκλογάδα» της Ορθοδοξίας. Εξάλλου, δεν νοείται το Πατριαρχικό Ιδεώδες άνευ του ιερωτάτου δίπολου της Ορθοδοξίας και της Ορθοπραξίας. Η εν Χριστώ Ορθοδοξία ζωογονεί το Πατριαρχικό Ιδεώδες και εκείνο ως βιωματική πατριαρχική κένωση και θυσία, μαρτυρία αληθείας και μαρτύριο συνειδήσεως ή και ενίοτε αίματος, την διακονεί γνησίως, ανοθεύτως και απαραχαράκτως. Και η έμπειρος καθώς και «έμπυρος» «εν πυρί Φαναρίου Πνεύματος» γραφίδα του της Πέργης Επισκόπου Ευαγγέλου σφραγίζει την «Ισόβια Διαθήκη του Πατριαρχικού Ιδεώδους» στην «ακανθοβασία του Θρόνου» ως «φωνή εκ του υπερώου της Μεγάλης Εκκλησίας» προς τους ενθρόνους μαυροφορεμένους Πατριάρχες του Γένους και της Ορθοδοξίας, τους «Πρωτοθρόνους» και «Πρωτομάρτυρας» του «μυστηρίου του Θρόνου των θρόνων», αποκαλύπτει λέγουσα εκάστο: «και εις ώρας εμφανούς ή και σιωπηράς μαρτυρίας της μαρτυρικότητός του, και οσάκις εν υπερηφάνω καρτερία και ψυχικώ διαλόγω μετά της θείας δυνάμεως, ενεργείς ως φύλαξ της ιδιότητός Σου. Πάντοτε με την βεβαιότητα της κραταιώσεώς Σου, παρά του «νεύσει θεία ζωογονούντος και συνέχοντος την υπό τον ουρανόν Ορθοδοξίαν». Ακόμη και αν η ιδιαιτερότης του κλίματος του Θρόνου Σου, απαιτεί δεινότεραν λεπτολεσχίαν εις τους «πετασμούς βουλήσεώς» Του. Είναι της μοίρας και της προνομίας των πενήτων του Χριστού η ζωή Σου να θυμίζη και βίον έγκλειστον, αλλά και άθλησιν ευώδη. Και φυλακήν χρέους, αλλά και κάμινον δροσοβόλον. Και μη λησμονώμεν, ότι και πάντοτε «υπέρ μοίραν Θεός κινείται».

Ο Σταυρός και η Ανάσταση είναι τα οντολογικά (υπαρξιακά) «ιδιώματα» της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας όπως του Πατριαρχικού Ιδεώδους, το οποίο προσδέχεται και αποδέχεται και βιώνει αντί της μίτρας τον ακάνθινο στέφανο του μαρτυρίου, αντί της πατριαρχικής ράβδου τον ευτελή κάλαμο, αντί των χρυσοκεντημένων και πολυτίμων βυζαντινών αμφίων την χλαμύδα της άκρας ταπεινώσεως. Ταύτα

δε πάντα είναι διαχρονικό υπαρξιακό βίωμα, το βίωμα του Σταυρού και της Αναστάσεως, όπως ο του εμφιλοσόφου αιιδίμου Χαλκηδόνας Μελίτωνος κάλαμος ως από καρδίας κατάθεση σκιαγραφεί: *«Γνώριμοι είναι εις αυτήν την Εσταυρωμένην Εκκλησίαν οι εμπυσμοί, οι κολαφισμοί, αι μάστιγες, τα ραπίσματα και ο ακάνθινος στέφανος και η χολή μετά όξους και η λόγχη, τα οποθενδήποτε. Γνώριμός της και η πολυτέλεια του οίκτου. Είναι οικείαι της αι φωναί «σταύρωση», «ουκ έχομεν Βασιλέα ει μη Καίσαρα», «κατάβηθι». Και εις ωρισμένας στιγμάς η φωνή της συνοδεύει την φωνήν του Κυρίου της, «ίνα τί με εγκατέλιπες».*

Μη σάς εξαπατά η λάμπουσα δεσποτική μίτρα, η εντεύθεν προελθούσα και πολλαπλασιασθείσα. Είναι περικάλυμμα διά να αποκρύψη από την κοινήν θέαν με την λαμπρότητα των ψευδοπολυτίμων λίθων την αλήθειαν των ακανθών, τον όντως θησαυρόν της. Και είναι ακόμη αυτή ένας κλήρος. Κλήρος δυσβάστακτος και πολυδάπανος μιάς παρακαταθήκης αδαπανήτου.

Και ο Σταυρός; Ο Σταυρός είναι δικός της. Της Μεγάλης Εκκλησίας. Το πρώτον και το ύστατον, το μέγιστον προνόμιόν της. Θεού δύναμις και Θεού σοφία. Εις την όλην αυτήν συμφωνίαν της Σταυρώσεως και συσταυρώσεως μία μόνον παραφωνία υψούται από της Εσταυρωμένης Εκκλησίας: «ου τετέλεσται».

Ο Πατριάρχης είναι ο πιο χρυσοντημένος της Ορθοδοξίας και ο πιο μαυροφορεμένος της Ρωμηοσύνης έχοντας βιωματική την πίστη και την ευθύνη της εν Χριστώ μαρτυρίας και του εν Χριστώ μαρτυρίου. Ιερό Δίπτυχον και κραταίο δίπολο για τον Πρωτόθρονο Πρωτεπίσκοπο του Φαναρίου να λειτουργεί και να λιτανεύει την Ορθοδοξία με τα χρυσοκεντημένα πατριαρχικά άμφια και την Ρωμηοσύνη ως Πρωτοκαλόγερος μαυροφορεμένος και ταπεινός μη χαθεί μήτε το ένα μήτε το άλλο. Έχοντας δε υπόψιν τα ως άνω τιμαλφέστατα λειτουργήματα των Οικουμενικών Πατριαρχών, ο αιιδίμος Μητροπολίτης Πριγκηποννήσων (είτα Νικομηδείας) Συμεών γράφει με την γραφίδα της πνευματικής του εξάρσεως: «της τιμαλφούς ταύτης Παρακαταθήκης Θεματοφύλαξ ετάχθης Σύ, Παναγιώτατε και Θεόλεκτε Πατριάρχα, και της Σκηνής της Αληθινής κατεστάθης Ηγούμενος και Φρουρός. Η σεμνή της Ορθοδοξίας Παράδοσις μετουσιούται εν τω προσώπω Σου εις συνείδησιν, και η συνείδησις εις πίστιν, και η πίστις εις πράξιν. Και εν τη υπάτη διακονία της Αποστολικής και Οικουμενικής ταύτης Καθέδρας μη παύσης προς τον Δομήτορα της Εκκλησίας ευχόμενος, μετά της συμπαρέδρου Σεβασμίας Ιεραρχίας, υπέρ της ευκαΐας ενότητος των Χριστιανικών Εκκλησιών και του ευσεβούς τούτου λαού, όστις προσήλθε, κατά την Αγίαν ταύτην ημέραν, εις Προσκύνημα Ιερόν εις το Πάνσεπτον τούτο Παλλάδιον της Ορθοδοξίας και συνωθείται προ του αιωνοβίου Πατριαρχικού Σου Θρόνου, διά ν' αντλήση δύναμιν και φώς και οικοδομήν και φανή άξιος της κλήσεως «ης εκλήθης». (Λόγος Εκφωνηθείς εις την Εορτήν του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου, τη 30^η Νοεμβρίου 1961).

Το Πατριαρχικό Ιδεώδες δεν είναι μόνον σταυρικό ούτε μόνον Αναστάσιμο, αλλά πλήρως, απολύτως και θαυμαστώσ Σταυραναστάσιμο για να γεύεται το ποτήριον του Σταυρού και του Θανάτου χωρίς ποτέ ν' αποθνήσκει ως όντως «αιεί ζωογονούμενον» εν τη Αναστάσει Χριστού του Θεού. Στο Φανάρι αδιαλείπτως λειτουργείται και λιτανεύεται το μυστήριον του Σταυρού και της Αναστάσεως από τους ιεροπρεπείς φύλακες του Μεγάλου Μοναστηριού, οι οποίοι διά της γραφίδος του Χαλκηδόνας Μελίτωνος βεβαιώνουν και πιστοποιούν ότι: *«εδώ ουδέποτε επιστεύσαμεν εις την ισχύν του Θανάτου, αλλά πάντοτε εις την αλήθειαν της Αναστάσεως... και όχι μόνον ως στρατευομένη Εκκλησία, αλλ' ηνωμένοι μετά της θριαμβευούσης Εκκλησίας λειτουργούμεν... τον θρίαμβον του εκ του Άδου επιστρέφοντος Νικητού... εις τον αρχαίον τούτον Ναόν επιφοιτούν και συνωθούνται τα πνεύματα αιώνων. Τα πνεύματα Πατρι-*

αρχών και Ηγεμόνων, Ιεραρχών και Μαρτύρων και Λογάδων και γενεών γενεών άνευ διακοπής, εν τη πίστει και τη προσδοκία της Αναστάσεως...».

Οι Πατριάρχες του Γένους στην «*παράδοξη ακανθοβασία του Θρόνου*» βιώνουν έως μυελού οστέων και μυχίων καρδιάς το «*παραδόξως συναμφοτέρον*», ήτοι το Σταυραναστάσιμον του Πατριαρχικού Ιδεώδους διότι ως Ηγούμενοι της Μεγάλης Εκκλησίας και Οικήτορες της Πρωτοθρόνου Ιεράς Καθέδρας της όλης Ορθοδοξίας έχουν ιδίαν πείραν και βιωματική εμπειρία της οντολογίας του Σταυρού και της Αναστάσεως. Οι ίδιοι ως άλλοι κυρηναίοι αίρουν τον του Κυρίου Σταυρό και φέρουν αγωγγύστως τα «*στίγματα Ιησού Χριστού*» με την βεβαία ελπίδα της Αναστάσεως.

Ουδεμία άλλη Εκκλησία από της ιδρύσεώς της μετά των Πατριαρχών της εβίωσε το μυστήριο του Σταυρού και της Αναστάσεως, όσο η Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως με τους Ηγούμενους του μαρτυρικώς καθαγιασμένου Θρόνου της, όπως ανεπανάληπτα θεολογεί και διδάσκει ο αιίδιμος Γέρον Χαλκηδόνας Μελίτων: «*Και όντως. Εσταυρωμένος ο Αρχηγός της πίστεως και κεφαλή της Εκκλησίας, εσταυρωμένος Ανδρέας ο Πρωτόκλητος, ο Ευαγγελιστής και Ιδρυτής της Μεγάλης Εκκλησίας, τω Χριστώ συσταυρωθείς. Εσταυρωμένη η Μεγάλη Εκκλησία, συσταυρωθείσα τω Κυρίω της και τω Αποστόλω της. Και τούτο, ουχί απλώς και μόνον από γενέσεως και καταγωγής, αλλ' υπαρξιακώς και βιωματικώς συνεσταυρωμένη τω Χριστώ και τω Αποστόλω, μάλιστα δε ουχί εν μια και μόνη περιστάσει και καταστάσει, αλλ' εν ποικίλαις, και δη εν αυτώ τω αντιθετικώ χριστιανικό παραδόξω, «διά δυσφημίας και ευφημίας», «διά δόξης και ατιμίας», εις ένδειξιν του εαυτής Χριστογεννήτου, της εαυτής γνησίας Αποστολικότητας...*

Εντεύθεν η Μεγάλη αύτη Εκκλησία... επί μάλλον και μάλλον αναγνωρίζει και συνειδητοποιεί ότι υπέρ παν άλλο, υπέρ πάσαν αξίαν, είναι, ως Εκκλησία, μυστήριον Θεού, ότι ο οικουμενικός ούτος θρόνος, εν τη εσχάτη αναλύσει αυτού, είναι Σταυρός, είναι ευθύνη και χρέος, είναι συγκατάβασις και ενανθρώπησις, είναι καταλλαγή και αγάπη και ειρήνη – είναι τόπος θεώσεως. Είναι Σταυρός, ουχί όμως αυτοσκοπός, αλλ' έξοδος εις Ανάστασιν. Ο Σταυρός εφ' ου ο εσταυρωμένος Θρόνος, είναι Σταυρός Αναστάσεως. Και πλέον τούτου. Είναι Σταυρός προσδοκών την τελείαν δικαίωσιν εν τοις εσχάτοις, εν τη όλη αποκαλύψει της Αποκαλύψεως του Θεού».

Τα πρόσωπα έρχονται και παρέρχονται, αλλά στην αδιάλειπτη αλληλοδιαδοχή επιζεί το Πατριαρχικό Ιδεώδες, το οποίο είναι από Θεού και Πνεύματος Αγίου μυσταγωγία και αυθεντική εν Χριστώ ζωή και αλήθεια. Δεν αποτελεί υπόθεση ανθρώπινη και κοσμική αλλά αγιοπνευματική και υπερκοσμία. Τούτο συντελείται διότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο, ως αποφθέγγεται ο μύστης του Φαναριώτικου Ιδεώδους Πέργης Ευάγγελος: «*με τα ιδιοπαθή βιώματα και τις άφθιτες ανησυχίες του, διαιωνίζει ζωή αποστολικών ενιαυτών. Έχει ενδοστρέφειες πατερικού πνεύματος και εξωστρέφεια μυστικοπαθούς καθαρότητας. Το ίδιο και οι Πατριάρχες του, που έχουν έκφανση αυθεντικής Ορθοδοξίας με φωτισμό νου. Οι δε άγιοί τους, με απόσταγμα ουράνιας σκέψης. Τους ακροώμαστε σαν αλάνθαστους οδοδείκτες της χθόνιας πορείας τους... και σαν αδαπάνητους τροφοδότες της πνευματικής μας πτωχείας. Στην αγήρω μνήμη τους, αναγράφουμε τα ονόματά τους στο υπέρθυρο του ναού μας...».*

Ο ίδιος πολιός και κεχαριτωμένος ένσοφος Ιεράρχης και Ιερομνήμων του αμέτρου και δυσθεώρητου μεγαλείου του Πατριαρχικού Ιδεώδους υπομνηματίζει στις «*Εκ Φαναρίου*» παρακαταθήκες του, το παράδοξο τούτο της ιστορίας μυστήριο: «*Η πατριαρχική ιδεολογία καθιερώθηκε μέσα από την κράση της αστηρής τήρησης του λόγου της αληθείας και της προ-*

σωπικής των Πατριαρχών ενόρκου μαρτυρίας. Αυτά της αναγνώρισαν η ιστορία και ο κόσμος και έζησαν την αναφή κορύφωσή της επί «Θρόνου» υψηλού. Αυτά διασφάλισαν τη λαμπρότητα και ακτινοβολία αυτής της καθέδρας. Αυτά κατένυξαν ξεχωριστό ωμόφορο για τον Πρωθιεράρχη αυτής της μυριάνδρης πόλης...

Ενός τέτοιου θεσμού οι φωτοφόροι ηγήτορες, παρέμειναν πάντοτε οι αριστοκράτες του πνεύματος της Ορθοδοξίας. Και ποτέ έξω από το φάος του φόβου του Θεού. Πάντοτε στη ευθεία της φοβεράς παρακαταθήκης, όπου και ο Χρυσόγραμμα όρκος για την αλώβητη διατήρηση του πατριαρχικού ιδεώδους...».

Οι Πατριάρχες του Γένους έχουν απόλυτη συναίσθηση της ευθυνοφόρου πρωθιεραρχικής οικουμενικής διακονίας τους και καθίστανται ολοκαύτωμα θυσίας πνευματικής εν υπακοή, άκρα αφοσιώσει και αυτοταπεινώσει στη φωνή και στα κελεύσματα της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας. Νεκρώνουν και θάπτουν το «ίδιον θέλημα» και απεκδύονται τον χιτώνα της προσωπικής ματαιοδοξίας προς χάριν της δόξης του μαρτυρικός καθαγιασμένου Θρόνου τους ως Ηγούμενοι της Ορθοδοξίας που αντιλαμβάνονται την «ιερογένεια και ιεροτυπία του θεσμού τους». Γενάρχες και Εθνάρχες σε κάθε εποχή και θέσμοι εκπρόσωποι και καταθέτες του θελήματος του Θεού, πάνω στη μοίρα αυτού του «ιερωτάτου σκηνώματος» της Μεγάλης Εκκλησίας.

Ο πολίος μύστης του Φαναριώτικου Ιδεώδους και συγκυρηναίος του μέλανος χιτώνας, του μαυρόρασου της Μεγάλης Εκκλησίας, Πέργης Ευάγγελος, όταν απευθύνεται κατά πρόσωπον προς τον «Πρώτον της Ορθοδοξίας», τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο, κατά την ανάβασή του στην «μαρτυρική κλίμακα» του «Πρώτου της Ορθοδοξίας Θρόνου», εν ημέραις ενθρονίσεως, 2 Νοεμβρίου 1991, προσλαλεί και καταθέτει ως «γλώσσα αληθείας» προς τον «ενεστώτα» Πρωθυγούμενο της Ορθοδοξίας και τους μέλλοντες διαδόχους και οικιστές του «έμφλογου Φαναριώτικου Θρόνου», όσα το πνεύμα λαλεί και θεσμοθετεί και οριοθετεί για το «είναι» του Πατριαρχικού Ιδεώδους ως αυτοθυσία προς ζωογονίαν του Οικουμενικού Θρόνου: «...εις την κορυφαίαν, λοιπόν, αυτήν ώραν σου και ώραν της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, επιτελείς το πρώτο Σου λειτούργημα. Αναλαμβάνεις την υπάτην διακονίαν της και επικαλείσαι μυστικώς τα «υπέρ αίσθησιν και νουν», εις ενίσχυσίν Σου. Αλλά καλείσαι και υπ' αυτής, κατ' οφειλήν απαραίτητον, να μυσταγωγήσεις την ψυχήν Σου και να την εναρμόσεις προς το πανσέβαστον τούτο το κατεστημένον, το Οικουμενικόν Πατριαρχείον. Προς τον ίδιον προσανατολισμόν του, την ιδιάζουσαν ακτινοβολίαν του, το ιδικόν του ιδεώδες».

Ως πολυψηφιδωτό αχειροποίητο διασώζονται μέσα στον κτιστό και πεπερασμένο χωροχρόνο οι μορφές των χρυσοκεντημένων ή μαυροφορεμένων Πατριαρχών από τους οποίους άλλους ανέδειξε το Πατριαρχικό Ιδεώδες ως μεγίστους Θεολόγους και εμφιλόσοφους λογάδες, άλλους αραχνοϋφαντους ασκητές, ομολογητές, νηστευτές, εγκρατευτές και κοσμοκαλόγερους, άλλους πάλι μεγίστους οραματιστές και αρίστους οιακοστροφους της ανά την υφήλιο Ορθοδοξίας και εξαιρέτως κάποιους ως αγίους, μάρτυρες και οσίους. Όλοι εσφράγισαν την εποχή τους και μεταλαμπάδευσαν το γνήσιο και απαραχάρακτο Πατριαρχικό Ιδεώδες που είναι η εν Χριστώ ζωή και αλήθεια, η Σταυραναστάσιμη εν Χριστώ μεταμόρφωση του ανθρώπου και του κόσμου παντός, και στους επιγενομένους. Και ουκ έστι και έσται τέλος... «ου τετέλεσται».

Στην αγιόλεκτη εκλογάδα και βυζαντινή και μεταβυζαντινή Δεσποτική Ιεραρχία των Πρωθυγουμένων του Μεγάλου Μοναστηριού ουδεμία μορφή Πατριάρχου χάνεται. Οι Πατριάρχες δεν χάνονται. Γίνονται «αιίδιμον πόμα». Ο κάθε Πατριάρχης είναι μία «Ιερότυπη

Ιερογραφία» ωσάν να είναι οι «*άγιοι εκτός εικονοστασίου*». Οσμή ευωδίας πνευματικής αναδύεται από το μυστήριο που τους περιβάλλει καθώς επιμαρτυρεί ο Πέργης Ευάγγελος ότι: «*όσο συμπληρώνουν στη ζωή τη μαρτυρία τους, γίνονται και πιο απόκοσμοι. Κι όσο «εντός των θείων αδύτων μυσταγωγείται η διάνοιά» τους. Μέχρι που μπαίνουν στην Πατριαρχική μεταμόρφωση. Μ' αυτήν που θα δώσουν λόγο στο Θεό... Σαν αγιώτατοι, με τη δική τους Θεόσδοτη χάρη. Αυτή που την αποκτούν αυτότοκα με την κορύφωσή τους... ζουν μέσα σε μία θεόπληκτη ατμίδα. Κι εκτός από το συνδύασμα των ανθρωπειών, ακροώνται και το μόνον των υπομνήσεων των προκατόχων τους. Ακροώνται το μυστήριο, που τους φέρνει αντιμέτωπους με τους παλμούς των σφραγισμένων δωρεών...».*

Όταν λοιπόν γίνεται αναφορά στους Πατριάρχες του Γένους είναι ωσάν αντηχήματα και εύλαλα αντίφωνα από τις «*εμβοές*» που άφησε το πέρασμά τους πάνω στην κλίμακα του Πατριαρχικού Θρόνου της Μεγάλης Εκκλησίας, διότι οι Πατριάρχες είναι η φωνή του Θρόνου τους και η πνοή, η ενσαρκωμένη υπόσταση του Θρόνου, εικόνα ικανή να προκαλέσει και δέος και πάθος. Ειδικά δε όταν πρόκειται για Πατριάρχη Πολίτη, ατόφιο Ρωμηό. Για Οικουμενικό Πατριάρχη Ρωμηό. Συγκλονίζει τα θεμέλια του νοός και συνταράσσει τα μύχια της καρδιάς η ακατάβλητη αντοχή του Θρόνου για την οποία ο Π. Παλαιολόγος εύστοχα γράφει: «*κοιτάζεται ο Πατριάρχης με τους Ρωμηούς, κοιτάζονται και οι Ρωμηοί μεταξύ τους... Αντοχή που την έχει αυτό το Φανάρι*». Και θα διερωτηθεί ο κοσμικός άνθρωπος με την πεπερασμένη λογική: Πόθεν η αντοχή; Θα λάβει δε την απάντηση ότι η αντοχή αυτή είναι «*Φως και Ανάστασις*», όπως μοναδικά και ανεπανάληπτα σε ημέρα Πασχαλιάς διεκήρυττε ο αοίδιμος Χαλκηδόνος Μελίτων: «*Και το φυλασσόμενον εδώ, εις αυτήν την Μεγάλην Εκκλησίαν, φως της Αναστάσεως και της Ορθοδόξου χριστιανικής πίστεως, είναι ένα φως δυνάμεως, ένα φως δυναμικόν... και όταν το έλαιον αυτό δεν ήτο αρκετόν διά να συντηρήση το φως αυτό, τότε προσετίθεντο τα δάκρυα της δοκιμασίας και το αίμα της Μαρτυρίας. Αυτό το φως είναι ένα φως αντοχής...*

Εάν ήλθατε εδώ, διά να λάβητε εντεύθεν κάτι ολιγότερον από φως, δεν έχομεν να Σας δώσωμεν. Έχομεν φως και περισσότερον φως. Εάν ήλθατε εδώ, διά να ίδητε κάτι ολιγότερον από Ανάστασιν, δεν υπάρχει. Εδώ υπάρχει Ανάστασις. Εάν υπάρχουν σταυροί και εάν υπάρχουν σκότη, αυτά είναι δι' ημάς. Διά σας υπάρχουν: Φως και Ανάστασις».

Στην επιβίωση και αντοχή του Πατριαρχικού Ιδεώδους επαληθεύεται το του Χαλκηδό-
νος Μελίτωνος απόφθεγμα ότι: «*Το Φανάριον είναι η τέχνη του να εξάγη τις εκ των χειρί-
στων δεδομένων το άριστον δυνατόν*».

Η εφύμνιος κατακλείδα στο «*Πατριαρχικόν Ιδεώδες*» ανήκει αξιοχρέως στον εμφιλό-
σοφο του Φαναρίου, τον Πέργης Ευάγγελο για να μας ανυψώσει «*έως τρίτου ουρανού*»
αποφθεγγόμενος ρήματα ζωής και αληθείας: «*Έτσι ταίριαζε πάντοτε στη Ρωμηοσύνη. Νάχει
έναν ανύστακτο ανάμεσά της. Έναν Προ-καθήμενο. Ούτε ουράνιο, ούτε και ισοπεδωμένο επί-
γειο. Ένα μεταξύ ουρανού και γης τω πνεύματι, που πίσω από την ανεωγμένη πύλη του, να μας
βλέπει και να μας ακούει. Και εμείς να τον βλέπουμε και να τον ακούμε. Μαζί να συντάσσουμε
το αντίφωνο των πρεσβειών του στη θεία δύναμη. Και μαζί να εκτελούμε τη θητεία που μας
όρισε η Θεία Πρόνοια σ' αυτή την Πόλη. Με τη δυνατότητα της επιβίωσης εν τη συνυπάρξει...*

*Μέσα στον ιερό κώδικα της Ορθοδοξίας όλοι οι Προκαθήμενοι της Μεγάλης Εκκλησίας
είναι κι από μία ιερογραφία. Όλοι κι από ένας θέλγων παλμός. Ουσιαστικά ενσωματωμένοι
μέσα στο ιερό θυσιαστήριο της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Και όλοι ιεροκόσμητοι... χα-
ρισματούχοι οι περισσότεροι, υπηρέτησαν με το ολοκλήρωμά τους το θέλημα του Θεού. Μα*

στέκομαι ιδιαίτερα και στους χαρίσιους και χαριστικούς. Αυτούς τους κλητούς της χάρις που σφραγίζουν τη θητεία τους με την αγαθωσύνη τους...».

Ο Πατριάρχης του πρώτου Θρόνου της Ορθοδόξου κατ' Ανατολάς Εκκλησίας του Χριστού δεν ανήκει σε κανένα έθνος, αφού είναι ο Πατριάρχης όλων των εθνών, πάντων των της υφελίου ανθρώπων, είναι ο Οικουμενικός Πατριάρχης. Είναι όμως και ο Πατριάρχης του ευσεβούς και βασιλικού Γένους των Ρωμηών, ο εκφάντορας της Ρωμηοσύνης. Ο λαός ακόμα και στις ανευλαβείς ημέρες μας, σε αυτούς του χαλεπούς καιρούς της θεοποιημένης φθαρτής κτιστής ύλης έχει ζώσα την ευλάβεια και όταν ακούει την μνημόνευση του ονόματος του Πατριάρχου του Γένους, δακρύζει, προσεύχεται, σταυροκοπιέται. Δόξα τω Θεώ, δεν εμωράνθη το «άλας τας ευλαβείας». Τούτο δε είναι μυστήριο το οποίο εκφάνει τον ακατάλυτο ζωογόνο ομφάλιο λώρο του Γένους με τον Πρωθηγούμενο της Ορθοδοξίας.

Σε τούτο τον υπαρξιακά (οντολογικά) σωστικό και αγιοπνευματικό «ομφάλιο λώρο» μεταξύ του Πατριάρχου και του Γένους ή του Γένους με τον Πατριάρχη, μετ' ενθέου επιμονής δορυφορεί την γραφή του ο Πέργης Ευάγγελος: «Δονίζονται τα σπλάχνα του Γένους βλέποντας τον πρώτο πυργοφύλακά του ν' ακανθοβατεί πάνω στην πυρακτωμένη γραμμή του χρέους, ίσως και τη μοναδική, στοχεύοντας στον εναγκαλισμό του τετραπέρατου κόσμου. Όλα για την Ιερή ιστορία αυτού του Γένους που παίρνει την ευχή του στις πορείες του. Και στις εξόδους του καθοδηγείται από την πατριαρχική του ενόραση. Και φέρνει μαζί του την πνοή των αγράφων του Φαναρίου και της Μεγάλης Εκκλησίας. Αυτό το πυρφόρο βέλος, που καθιστά τους Πατριάρχες μυσταγωγούς του Γένους στην ασταμάτητη λιτανεία του».

Στους δε επιγενομένους ιεροφύλακες του Πατριαρχικού Ιδεώδους, καθώς και στα «εγγύς και μακράν» περιπόθητα και πολυπόθητα τέκνα του μαρτυρικού και εσταυρωμένου Φαναρίου προσήκει η του αιιδίμου εν Πατριαρχαίς Φωτίου του Β' (1929-1935) ρήση: «*Ω φίλοι, οράτε, μηδείς υμάς χωρίσει από της αγάπης του μυστηρίου αυτού του Θρόνου*».